

Pentru început, acest praznic nu s-a serbat dintotdeauna la data de șase august, ci a avut loc cu patruzeci de zile înaintea Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, dar mutat de sfinții părinți la 6 august, deoarece coincidea cu începutul Postului Mare.

Domnul nostru Iisus Hristos știind că se apropie vremea când trebuie să pătimească pentru mântuirea lumii le-a făcut ucenicilor săi cunoscută aceasta. Văzând Domnul tristețea care este peste ucenicii săi, i-a întărit pe dâșii făgăduindu-le lor că după puține zile vor fi unii dintre ei cărora le va arăta slava Sa Dumnezeiască.

Trecând șase zile, Mântuitorul Iisus Hristos a luat cu sine pe ucenicii săi și s-a îndreptat cu aceștia în părțile Galileii la Muntele Taborului. Ajungând la poalele Taborului, Mântuitorul a voit a se sui în munte pentru a se ruga, dar cum rugăciunile Sale către Părintele Său ceresc voia a le face singur, a luat cu sine numai pe trei din ucenici și anume: pe Petru, pe Iacob și pe Ioan.

Ajungând pe munte, Mântuitorul s-a îndepărtat de ucenicii săi la un loc mai înalt pentru a se ruga, iar ucenicii săi fiind oboseți de greutatea drumului și de durata rugăciunii au adormit.

Dormind ucenicii Domnului, Mântuitorul s-a înconjurat de un nor luminos și s-a schimbat la față, chipul Său căpătând o strălucire străină vederii omenești. La porunca Mântuitorului au apărut pe Tabor cei doi mari proroci ai Vechiului Testament: Moise, care a scos Poporul Evreu din robia Egipteană și Ilie care a fost ridicat cu trupul la cer, negustând moartea.

Ucenicii Mântuitorului trezindu-se și văzând pe Învățătorul lor strălucind cu Lumina Dumnezeiască și pe Ilie și Moise grăind împreună cu Mântuitorul despre viitoarele sale patimi, s-au spăimântat. Atunci Petru prinzând curaj a grăit către Mântuitorul: "Doamne bine este a face aici trei colibe: Ție una, lui Moise una și lui Ilie una".

Dar apropiindu-se tot mai mult de Iisus au fost cuprinși de norul cel Dumnezeiesc care a acoperit întregul munte. În acel moment s-a auzit glasul Părintelui Cerec din nor grăind:

“Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit, pe acesta să-L ascultați!”

Și fiind cuprinși de mai multă teamă au căzut cu fața la pământ. După puțin timp norul cel luminos s-a dus de pe munte și o dată cu el și proorocii, ucenicii care zăceau la pământ auzind doar vocea învățătorului lor care îi îndemna: Sculați-vă și nu vă temeți!

Coborând din munte, Mântuitorul le-a poruncit ucenicilor săi să nu grăiască nimănui despre cele ce au văzut până nu vor vedea pe Fiul Omului înviind a treia zi din morți.

Text: Preot Radu Mihai Bujorel